

Kære tålmodige læsere af mine rejsebrev og andre artikler om dit og dat.

I rejsebrev III fra Kolding anførte jeg, at dette var mit sidste fra Danmark, der afsluttede den lange tur i Europa. Det aktuelle bliver det sidste i rækken af rejsebrev og på samme tid det sidste "budskab" fra mig i år.

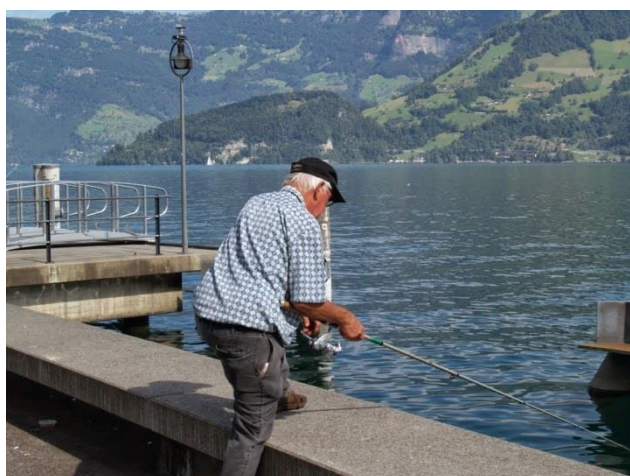
Ferien i år i Europa var en vi virkelig havde til gode, idet Nitta og jeg ikke havde haft ferie sammen siden 2011. Derfor havde vi i år tilrettelagt de mange uger med henblik på at opnå en kombination af en stærk cocktail af kulturindsprøjtninger fra en del udvalgte lande i Sydeuropa, så vi fik revanche for alle pengene og endte med at blive enige om, at et kommende projekt udelukkende skal fokusere på Bayern.

Vi fik flere indtryk end vi kunne kapere og jo, projektet var ret ambitiøst, men det lykkedes for os og det bedre end forventet. Det skal tilføjes at vi var ualmindelig heldige med vejret, stort set solskin alle dage.

Her er par glimt

1

Lidt blandede indtryk fra Tyskland, Schweiz, Østrig og Italien.

Det vil ikke kunne lade sig gøre at beskrive summen af indtryk og oplevelser fra mere end 5.000 km kørsel gennem 7 lande i få rejsebrev. (Vore erindringer understøttes godt gennem tusindevis af billeder.) Så jeg vil i stedet fokusere på en aktuel situation, der hver dag mødte os på TV stationer og i radioudsendelser; asylproblematikken, der deler Europa. Emnet optog med tydelighed offentligheden i de besøgte lande.

Presset på Europa kommer nu fra 2 store fronter; Afrika og Syrien. Fra Afrika bevæger mange sig over Middelhavet, flygter fra fattigdom og søger mod det kontinent, som for dem repræsenterer slaraffenland.

De bor i lejre i Sydeuropa i lande, der ikke alene kan magte denne opgave, så EU arbejder nu på en fordeling mellem medlemslandene, målsætningen er "fair fordeling". Med Thomas de Maizière som bannerfører sigter man mod at komme væk fra den nuværende ordning, at det EU land, som er det første en flygtning lander i – eller rettere sagt opdages i -, skal varetage/behandle ansøgningen om asyl.

Nu skal opgaverne fordeles, men ikke alle EU lande tackler dem på samme måde, hvilket de omtalte media gav mig gode eksempler på.

På samme tid er problematikken vokset ud over alle grænser. Flygtningestrømmen repræsenterer en flodbølge af stridsspørgsmål, der synes at dele Danmark i spørgsmålet om, hvilken type flygtning er du? Er du truet på livet er du i kategori A, er du bare flygtet fra krig er du en type B. Vi taler om et antal der vurderes til at lande på 10.000 ved udgangen af året, men dette tal er vist usikkert kan jeg læse mig til.

Det er desværre en overset kendsgerning, at en flygtning skulle kunne dokumentere, hvis han er politisk forfulgt. Men i navn af misforståede menneskerettigheder er loven ændret til, at en domstol skal kunne bevise, hvorvidt en ansøger taler usandt. Dermed åbnede sluserne sig. For en domstol skal ikke tage stilling til om et udpeget modtagerland overhovedet er i stand til at absorbere/behandle/integrere flygtninge.

2

Dermed er fokus nu rettet mod, hvorledes (i dette tilfælde Danmark) indretter sig politisk så illusionen om en fair fordeling finder sted, her skal det forstås som; hvorfra skal pengene komme? Fra en højere skat eller en speciel flygtningeskate på 1 promille på forbrug? Flygtningeskate skal ikke forveksles med skatteflygtninge.

Forleden i det interessante TV program "Debatten", fremhævede Asger Aamund at der ikke mere er tale om flygtningestrømme, men om en folkevandring og at vi alle er naive, hvis vi ikke kan acceptere dette. Denne vandring vil vokse i omfang og antal de kommende år og tallene flyver rundt i samtlige media.

I en dialog med formanden for det udenrigspolitiske nævn, Mette Gjerskov, fremførte hun en række udokumenterede argumenter, og jeg må blankt indrømme, at det er mig en gåde, hvordan hun har tiltusket sig denne post. Ingen, herunder heller ikke den sidst omtalte person kan svare på, hvorledes sammensætningen af de syriske flygtninge er mellem de to grupper, hvoraf den ene synes berettiget til ordningen, der betegnes som familiesammenføring.

Det må være en joke at heller ikke Justitsministeriet kan tælle til mere end 1000 og er under anklage for at producere nødløgne og give misvisende oplysninger til befolkningen, herunder regering og folketing.

Jeg er måske ikke helt i stand til at tyde de mange tal, der publiceres om denne varme kartoffel, der vil blive et stort emne i den kommende valgkamp og overskygge debatten om dagpengeordningen.

Men det er vist sådan at 75 % af asylgæsterne fra Syrien nu anses for at være personligt forfulgte og dermed har krav på familiesammenføring efter de nugældende regler, hvorimod 25 % er bekvemmelighedsflygtninge, der efter det nye forslag ikke har krav på at invitere deres familier herop det første år.

Jeg havde regnet med efterfølgende at prøve at beregne den potentielle effekt af regeringens forslag om at ændre loven om familiesammenføring, men jeg er nu så forvirret om troværdigheden af de mange tal og argumenter, der fylder mange media i Danmark, så resultaterne ville blive misvisende. Men der er dog visse indikationer, der kan tjene som retningsgivende;

Hvis vi bruger tallet 10.000 asylgæster antages det at de 7.000 er i den kategori, der har krav på familiesammenføring. Pr. 30/9 er antallet af ankomne knapt 6.000, hvor kun 23 % vurderes til at være i kategorien "ikke politisk forfulgte". De betegnes nu som "økonomiske flygtninge".

Skal vi tro på den seneste melding er tallene er misvisende, idet en meget stor del af asylansøgere er pist borte. Det anføres at de enten er taget til et andet land eller simpelthen blot forsvundet op i den blå luft. Det er vist klart for en ganske almindelig borger, at hele denne debat er uigennemsigtig og derfor holder mange argumenter ikke vand, herunder naturligvis mine, der var baseret på tal fra justitsministeriet.

Men lige én gang til uanset om tallene er troværdige; de flygtninge der kommer til Danmark har krav på, de kan kræve at danskerne skal finansiere hele festen, og når man ser interviews fra opsamlingslejrene stråler øjnene om kap med solen og ledsages af kommentarer om, at Danmark er det foretrukne nye opholdsland.

3

Fra TV avisen den 28.10. Mange adspurgte har Danmark som det bedste land, efterfulgt af Sverige og Tyskland. Men de kender og anvender argumentet om at Danmark er hurtigst til at tillade sammenføring af familier.

Debatten er ved at løbe af sporet, der er gået politik i sagen.

De smarte spindoktorer forsøger nu at dreje fokus væk fra det essentielle og fører debatten over på spørgsmålet om penge, for i budgettet er der ikke plads til de omkring 4.5 milliarder de mange nye tilflyttere kommer til at koste. Nu skal det så afgøres om regeringen vil hente dette beløb fra den danske ulandsbistand eller i hvert fald mindst 2.5 milliarder. Resten kommer vist fra en anden konto.

I denne debat savner jeg svaret på, hvordan tackler Danmark opgaven med at finde varige løsninger, for denne folkevandring vil både tiltage i antal og åremål. De medbringer en kulturbalast og ofte en fanatisme, der i høj grad er en udfordring for fædrelandet. Den er desværre rodfæstet i religion.

Jeg er ikke tilhænger af Islam hverken i dens oprindelige skikkelse og slet ikke i dem, som skruppelløse imamer gør sig til talsmand for med fokus på SHARIA lovkomplekset. Dette eksisterer i et vist omfang i Danmark. De troende får at vide at Allahs vilje står over gældende lovgivning og vi har set en del eksempler på, hvorledes de praktiseres uden at vi gør meget ved det.

FREMTIDEN

Da jeg var ansat i Forsvaret blev jeg uddannet til at virke indenfor området ”taktisk efterretningstjeneste” og det foregik dengang allerede i Nato regi altså et bredt internationalt (militært)samarbejde.

Efterretningerne var indsamlede data, der lagt sammen endte med at vise os et sandsynligt billede af morgendagen og opgaven gik ud på at tilrettelægge en strategi, så vi kunne målrette indsatsen. Det er samme princip, der bruges i det private erhvervsliv, hvor taktikken består af delopgaverne, der skal sikre at strategien gennemføres. Ikke mange opgaver byder på så store oplevelser som at beskæftige sig med, hvorledes morgendagen fremtræder og vil byde os. Dem bruger jeg en stor del af min tid på også i dag.

Så hvorfor kan regeringen ikke tilvejebringe en model for, hvorledes Danmark på den lange bane kan strikke en løsning sammen for en integration, der virker? I denne forbindelse burde det undre os, at de meget velhavende oliestater, der også tilhører Islam, ikke tager i mod deres brødre, men skubber problematikken til vestlige lande. Men vi bøjer os for overmagten, for vi har brug for olie og dermed har vi igangsat en omvendt integration.

I samme udsendelse ”Debatten” kom der ild på bålet, da dialogen blev skiftet til domprovst Anders Gadegaard mod Marie Krarup. Kirkens mand stod som en anden Martin Luther og fremførte, at Danmark er ved at tabe sine værdier, fordi landet strammer flygtningepolitikken eller er det egentlig den korrekte betegnelse, flygtning, asylansøger eller asylsøger?

Marie Krarup stillede helt naturligt spørgsmålet om, hvordan denne næstekærlighed skal finansieres og det havde provsten ikke et godt svar til. Det har jo ingen viser den aktuelle debat. Det var pinligt at hans svar var en form for hånlig latter.

Nu ser jeg på fremtiden; I Danmark står med provsten i spidsen og med biblen i den venstre hånd, og med henvisning til de mange afsnit om næstekærlighedens budskaber og dermed forpligtelser, hvis vi erklærer Danmark som et kristent samfund og den højre bruges til håndtryk til de tusinder, der strømmer til velfærdsbutikken Danmark, befolket af mange tossegode.

99 % af de uønskede gæster (undskyld u- inviterede) er muslimer, der kommer med den danske bistandslov i venstre hånd (undskyld igen, det er jo den urene hånd) og med koranen i den højre hånd, hvor der på side 1 står at alle, der ikke bekender sig til Islam er vantro hunde, der skal henrettes. Velbekomme!

Med en vis ret taler de kloge på bjerget om, at problemet bedst løses under forudsætning af, at et land har tilstrækkelig social kapacitet til at magte opgaven, der er påtvunget. Og dog rejser et spørgsmål sig, om Vesten selv er medskyldig i problemet? Hvis Vesten ikke havde ryddet ud i en række diktaturer, ville disse samfunds sociale sammenbrud være os uvedkommende?

Tilbage til mit argument om, at integrationen i Danmark er "omvendt". Det er i overvejende grad danskerne, der på mange fronter tvinges til at indordne sig under en række islamitiske love (I kender alle sammen eksemplerne), og det er ikke alene et tegn på underkastelse, det er et bevis på afmagt. Er det dansk at vi omdanner os til et slags Skandinavisk Saudi Arabien? For giver vi først efter, viser vi svaghed og så er der åbnet for de næste særregler, der langsomt skal give ligestilling til andre religiøse forskrifter (ud over Halalkød og frikadeller), listen er meget lang.

Begrebet INTEGRATION har mange forskellige betydninger. I denne forbindelse taler vi om, at vi skal tilstræbe at samle alle de mange gæster, der er hos os i kortere eller længere tid, i enheder, der skal tilpasses det danske samfund og dets spilleregler. Nu vil flere politiske partier gennemføre en ordning, der sigter mod at i hvert fald de syriske gæster skal sendes tilbage til ørkensandet, når forholdene der er normaliseret. Så hvorfor gør vi ikke som Australien; sorterer gæsterne i 2 grupper, og den der kun skal være der i kort tid sendes nu til Cambodja, hvor de med taknemlighed accepterer denne ordning mod et klækkeligt honorar. På den måde er Australien fri for en masse problemer og der er ikke anledning til at skabe politiske uenigheder. Et hovedproblem er den afgrundsdybe forskel i opfattelsen af værdier.

Den anden gruppe, der nu kun er på måske 10.000 skal integreres og denne proces bør helst være vellykket, men det bliver den aldrig så længe vi tillader, at muslimer har ret til at anvende deres såkaldte religion som sikrer dem særrettigheder. Det er en joke at vi skal vise underdanighed overfor Islam, der som bekendt er opstået ved at vores Gud sendte ærkeenglen Gabriel til Mohammed og solgte ham rettighederne til en ændret udgave af Biblen, nu kaldet Koranen. I denne kaldes Gud eller Allah for formgiveren.

I rejsebrev nummer 1 skrev jeg lidt om Walther i Schweiz. Vi talte en del sammen om flygtningeproblematikken, der i hans land ordnes på en helt anden håndfast måde. Bl.a. er det landets befolkning, der spørges til råd om, hvor mange flygtninge landet skal tage i mod. Men Walther forklarede mig om baggrunden for, at det område han bor i, er meget italiensk præget.

Da landet skulle have udbygget dets infrastruktur importerede det gode arbejdere fra bl.a. Italien og det førte til indgåelse af ægteskaber, etablering af familier altså stort set begrundet i et konkret behov for "gæstearbejdere", som vi også har kendt det i Danmark. De delte en fælles værdi; katolicismen. Men lige så vigtigt var det, at der var brug for deres arbejdskraft, så de var ingen belastning for det daværende samfund, der jo er 75 % orienteret mod tysk disciplin.

Så hvorfor er Danmark så dårlig til at få integrationen til at fungere optimalt? Hvordan får vi "nydanskerne" inddraget i det danske landskab af sociale og kulturelle spilleregler og får dem ind som aktive i erhvervslivet eller i andre grupper, hvor de effektivt bidrager til samfundets økonomi? Jeg har et sted læst, at grunden til det yderst dårlige resultat er, at en integration dybest set rører ved et menneskes personlighed. Og her tror jeg kimen til sandheden skal findes koblet sammen med stor forskel i grundlæggende værdinormer.

Hvordan ændres en personlighed, der fuldt og fast tror på (undskyld sammenligningen har en tyrkeretro på) at Allah belønner muslimer, der slår vantrø ihjel. At de sikres en plads i Himlen med de mange jomfruer?

Tænk at det er acceptabelt at belønne mord og at vores svar fra Biblen er mere næstekærlighed.

Det er ikke så lang tid siden at en række kloge personer publicerede deres opfattelser af, hvorfor integrationen i Danmark ikke er blevet en succes. De har opidset en række argumenter;

De nye danskere har egne synspunkter på ligeberettigelse, frihedsrettigheder, kvindernes rolle samt at de ønsker at opretholde deres egne love for deres lokalsamfund. De har ingen ønsker om at dele eller blot respektere danske værdier. Et andet stort problem er, at en alt for stor del af dem ikke kan forsørge sig selv.

Rapporten konkluderer at det stigende antal indvandrere vil medføre ændringer lige fra børnehaver, over uddannelsesinstitutioner til arbejdspladser og andre platforme for samfundets dagligdag.

For få uger siden kunne vi læse at Danmark mangler 250.000 virkelystne fra nu af og til 2030. De 150.000 kan vi vist selv fremstille, men i en artikel fra DI peges der på, at landet skal importere 100.000 og der vist ikke tale om gæstearbejdere for en afmålt periode (efter behov), der er tale om 100.000, der skal indsluses i det danske samfund.

I den forbindelse slår det mig, hvorfor regeringen er så bange for at stille krav til dem, der lige nu er ubudne. Mange af dem er uden tvivl kvalificerede til at løse i hvert fald en række opgaver, som danskerne ikke ønsker at påtage sig. Når vi kan tvinge folk i fængsel til at arbejde, hvorfor kan vi ikke få bare lidt glæde af de mange milliarder, som gæsterne koster os? Giv opgaver til asylcentre.

Eller en anden tanke. For mange år siden havde Danmark fattiggårde og ditto huse, som den lokale kommune skulle finansiere driften af. Men virksomheder, herunder landbrug og mindre erhvervsdrivende kunne leje en person fra fattiggården og betalte den for arbejdstiden. Genialt. Hvorfor kan f.eks. gartnerier og landbrug ikke leje disse gæster til plukning af jordbær, i stedet for at vi skal lade os udnytte af lyssky elementer fra Østeuropa, der efter kun kort arbejdsindsats har krav på børnepenge etc.?

Det er en win-win, de mange kommuner, der lider under finansiel evne til at klare disse opgaver, kunne få et tiltrængt bidrag og det ville gøre godt for moralen hos gæsterne, hvis de med det samme fik fjernet indtrykket af, at i Danmark vælter kontanterne ud af ATM automaterne mod nul indsats.

Blandt gæsterne er der mange kvinder, der er gode til forskellige former for håndarbejde. Hvorfor kan de ikke få opgaver, så de også får fornuftige udfordringer, der kan bidrage positivt til en ellers trist og ensformig hverdag i et asylcenter.

Det bør være muligt at finde politikere, der har fremsyn og kompetence til at løse denne opgave.

THAILAND

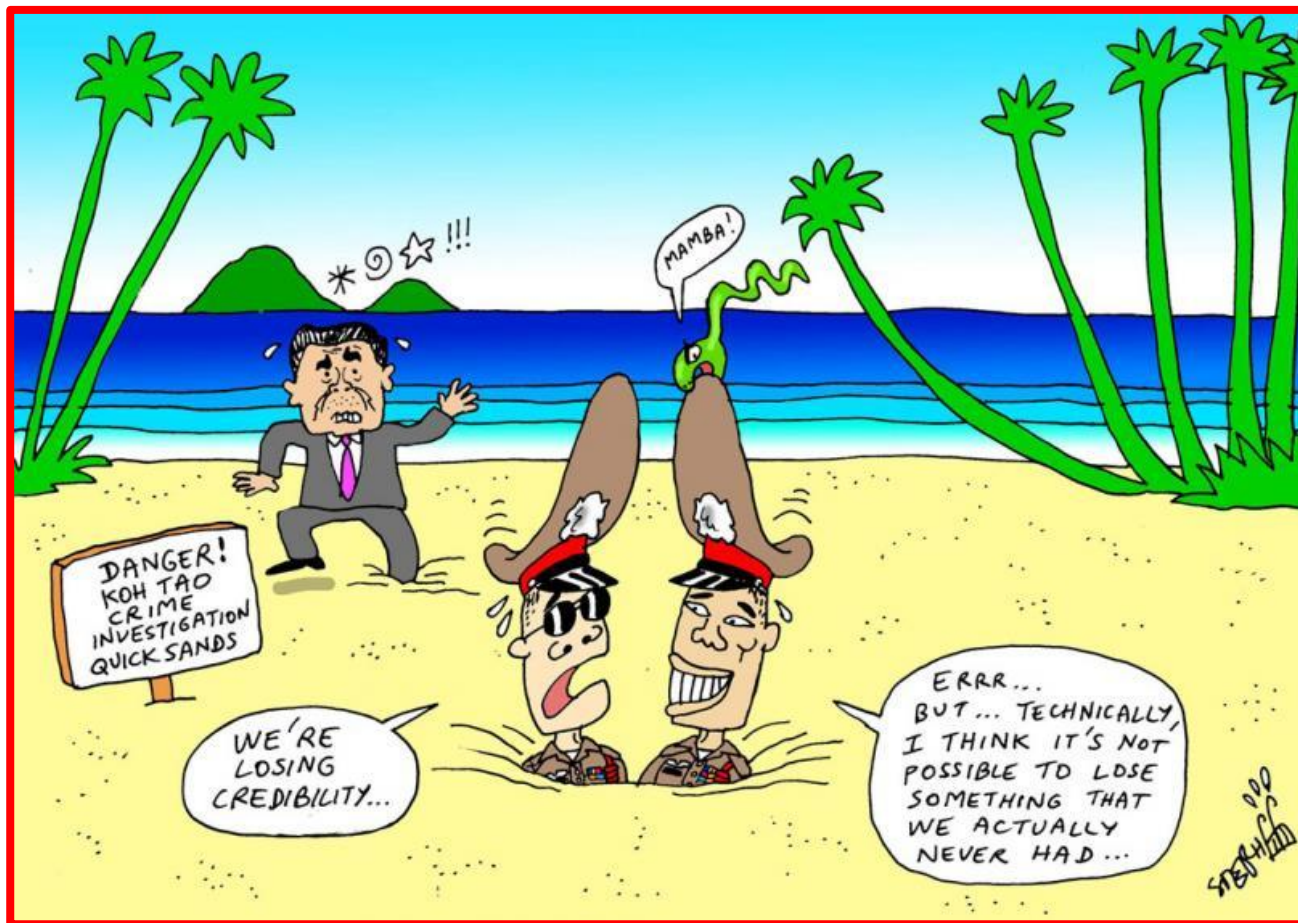
Vi kom retur til kongeriget, der ikke har forandret sig synderlig meget. Antallet af skandaler om politiets inkompetence, om korrupsionssager i lange baner og spørgsmålet om den nye regerings evner og vilje til at gennemføre de lovede reformer står stadig på listen "to do".

Nu er det sidste forslag fra den lille håndfuld af personer, der bag kulisserne styre dukketeatret samt er bagmænd til landets mest korrupte buddhistiske skole, at indføre et nyt begreb; "dhammapolitics". Buddhismens redskab som kontrolinstrument skal skærpes og som bekendt er resultatet af minus gange minus et plus.

Samtidig er markedsføringen nu understøttet af en kampagne, at Buddhisme i virkeligheden er videnskaben over alle andre og argumenter fra Scientology bevægelsen ses og høres nu. Bag alle moderne videnskabelige resultater står altså denne filosofiske skole. Man kan aldrig lære nok.

Men heldigvis er der stadig plads til satiriske indslag, fra avisen THE NATION næste side.

8

Det satiriske indslag refererer til politiets rolle på øen Koh Tao, hvor to engelske turister blev myrdet og politiets hurtige opklaring synes baseret på tortur af nogle gæstearbejdere fra Burma og falske DNA beviser, men her i landet stoler man ikke mere på politiets evne til overhovedet at foretage sig noget fornuftigt. Personen i civilt tøj skal vist forestille landets nye regeringschef.

Mange gode hilsner fra det anstrengte smils land

Ole

Som anført i indledningen holder jeg nu en pause i mine nedfældede observationer og betragtninger, men benytter lejligheden til at sige tak til de mange, der har været så venlig at kommentere dem i positive vendinger.